

Diótörő meg az Egérkirály csatározását és annak csodás, sőt helyenként hajmeresztő bonyodalmait E.T.A. Hoffmann német író vetette valaha papírra. Németből számos egyéb nyelvre is lefordították, így aztán lelkes olvasóinak száma az idők során módfelett megszorodott.

Egy szép napon a kiváló orosz zeneszerző, Csajkovszkij – akinek képzeletét megmozgatta ez a mese – úgy döntött, hogy látható, hallható, sőt eltáncolható formában színpadra viszi az álmodozó kislány s

a végül daliás Herceggé változó csúf kis Diótörő különös történetét. Az ő szépséges zenéje szárnyán azóta járja diadalútját a *Diótörő* szerte a világban, így nálunk, Magyarországon, a budapesti Operaházban is.

Röviden szólva – azaz a mű címéhez igazodva: dióhéjban – így vált az írott meséből balett, vagyis magyarul: táncjáték.

Zeneszínházi művek kezdete a nyitány. Mielőtt belefognánk a történetbe, álljon itt néhány ütemnyi részlet a *Diótörő* Nyitányából:

Nyitány

El - jött a jó Ka - rá - csony csil - lo - gó fe - hé - ren,
le - hull a hó, meg - áll az ut - cán és a té - é - ren

Karácsonyeste eljő,
erdőkön átosonva.
Havat szitál a felhő
falvakra, városokra.

Fehér a tér, az utca,
udvar s a háztető.
Mély álmát most alussza
a hárs s a lucfenyő.

Ágak árnyéka reszket,
gyertyaláng felragyog.
Házak közül a legszebb
(s bízvást a legnagyobb),

hordozván hókalapját,
kéménye tornyosul –
ím, ebben éli napját
Stahlbaum tanácsos úr.

majd következék az

Első felvonás

No persze, nem egyedül, hanem családotul. Nagylánya Lujzi, kicsi lánya Marika s közbül Misi, a fia az időközben összesereglett vendég-gyerekekkel együtt – akiknek nevét ugyan ki győzné egyig felsorolni! – izgatottan várják azt, ami Karácsony estéjén számukra a legeslegizgalmasabb: az ajándékokat!

Kiváltképp felcsigázódik kíváncsiságuk, amidőn észreveszik, hogy kopasz fején hófehér parókával legutoljára Drosselmeier főtanácsos úr – mindenféle fortélyos mesterség tudója, egyébként pedig Marika Keresztpapája – jelenik meg, karján egy jókora dobozt cipelve. Am mire hangosan is kimondanák: „Vajon mi lehet benne?” – a különös (és kissé, mi tagadás, bogarasnak tetsző) emberke már el is tűnik a nagy szoba ajtaja mögött.

A gyerekek – élükön a mindnyájuk közül legkíváncsibb Misivel – egymást taszigálva tolonganak a hatalmas kétszárnyú ajtó előtt, hogy